ראשוו. ד) נ"א בגינייהו.

נוסחת הריב"ז

אן ולקחה:

הגהות הב"ח

(A) רש"י ד"ה אמר ליה וכו' לא אפשר למימר

: דכסתומיו

הגהות מהר"ב

רגשבורג

ז: אָבּה עִּתְּי דֵי שָּׁה וְלְקְחָה שְׁתַּי תֹרִים אוֹ שְׁנֵי בְּנֵי יוֹנָה אָחָר לְעלָה וְאָחָר לְחַשָּׁאת וְכַבֶּּר עְלֶיהָ הַבַּהָן וְטָהֵרָה:

פירשו הבעלים בשעת לקיחה שוב

אין בידם להפריש' דהא בעו להתפרש

בעשיית כהן ועשיית כהן אינו ביד

הבעלים הילכך איכא למימר דאחר

לקיחה אולי נתן לבו לפרשם בתערובת

וא"ת והא אין מועיל פירוש הבעלים

אחר הלקיחה וי"ל נהי דאין מועיל

אחר חטאת והאחר עלה

פי' הרא"ש

חסדא נמי נוקי הכי: ועוד היאך ניחוש שמא ביררן . כיוו שהוא עצמו מביאז לכהן ולא א״ל זו חטאת וזו עולה. וי״ל דדעת המקשה דאיז שום דבר מתפרש . אלא בשעת הפרשה או בשעת עשיה ולא בנתיים. והכי פריד אלא מעתה ולא עופות אם הפריש עופות סתומים ומת נמי חיישת שמא אח"כ ביררז וימותו והא אמר רב חסדא וכו' אלמא דאין דבר מתפרש אלא או בשעת וכן בהמה ונסכא וסואר . נמי איז מועיל בירור אחר שהקדישו. וכן משמע בפ׳ טרף בקלפי דלאו דוקא בעופות קא׳ רב חסדא אלא מצי למיפרך למאי דקאמר דחייש בבהמה ונסכא ליה למיפרך מעופות אעופות: א"ל רב פפא לשימי ולטעמיך דמותבת לי דבהמה ועופות הוו סתומים כמו מעות הא דתנן הביא ג' בהמות כבשה וכבש ואיל ולא פירש אלא אמר לקרבנות נזירותי: הראוין לחטאת כבשה. לעולה לחטאת כבשת. לעולה כבש ואיל לשלמים ואמאי והא אמרי/ בהמה לאו כמפורשת דמי׳ ושלמים היאך קריבין בלא קריאת שם. אלא ודאי כמופרש דמי כאילו פירש חטאת עולה ושלמים ונקבעת כל א׳ פי׳ הכי קא״ל ולטעמיך . דאמרת דאיז ברירה מועלת רשב"ג דאם לקח סתם ולא לפרש מדקאמר הראוי . לחטאת חטאת משמע שבסתם הוא מקריב וא"צ לקרוא לו שם אלא דסמכי׳ שמות אחר ההפרשה. א"ל ולקח ועשה אמר רחמנא. כלומר אותיבית לך מעופות שכל א' מהם ראוי לחטאת או לעולה ואפ״ה אמר רחמנא ולקח ועשה שאם לא בררו הבעלים בשעת לקיחה יכול הכהן לברר בשעת . עשיה אלמא הוו כסתומים אבל לא אותכת לי מידי ע"כ כל אחד ואחד נקבעת לפי מה שהיה ראויה דמי מצי למימר הך דחטאת תקרב עולה

דחשיב בהמה כמפורש בתערובת אילוי נתן דעתו על אחת מהן חטאת וכן² גבי עופות נמי ליחוש לכך אם לא פירש בשעת לקיחה שמא נמן דעתו בין לקיחה להקרבה לנדר≈ בלבו חד למטאת וחד לעולה ולא יוכל הכהן להקריב אותה איזה שירצה למטאת ואיזה שירצה לעולה: שֹׁלְבַל תִימֹא ה"ג והא"ר חסרא בו'. וא"ת וְומאין פריך והלא אוֹ דאמרת מעות ולא בהמה היינו משום דאיכה שהייה משום דבעו מום שׁ כדפרישית אבל הני עופות חזו להקרבה ואין לריך שהייה ולכך אין לחוש שתא נתן דעתו לפרש בלבו האי למטאת והאי לעולה דליהוו כמפורשין וי"ל (דנהי) דכיון 5 דלא

אמר ליה ולימעמיך הא ידתנן רשב"ג אומר

לא אפשר (א) דכסתומין דמו דמינכרא מילתא דכמפורשין דמו:

הביא שלש בהמות ולא פירש הראויה לחמאת תקרב חמאת לעולה תקרב עולה לשלמים תקרב שלמים אמאי הא אמרת בהמה לאו כמפורשת דמיא אמר ליה התם יולקח יועשה אמר רחמנא אי בלקיחת בעלים אי בעשיית כהן הכא גמי

א"ל וליטעמיך הא דחנן רבן שמעון בן גמליחל חומר כו'. לימח נמי התם דכסתומין דמו דהא אמרת בהמה נסכא וסואר של קורות לאו כמפורשין דמו: אמר ליה. לעולם אימא לך דמעות ולא נסכא מעות ולא סואר והא דאמרת מעות ולא עופות התם לא אפשר דליהוו כמפורשין דהא כתיב בהו אולקח

וחמתי שמת כנייל. חיימ: ומתחי שמח נכיינ. חיית. ג] בא"ד ואפיי בתערובת כשמזכיר וכוי. תיבת בתערובת נמחק: ד] בא"ד ולא נסכא וכו' מאי טעמא. מיבת מאי נמחק ונ"ב נמי טעמא: הן בא"ד כיון למעות לאלתר הך לדחזית. למעות לאלתר הך לדחזית. מיבות דדמי הר לדחזים [דמה] ותחת הך לדחזים [והך חזים]: 1] ד"ה ואממי כוי הוה לן למחשב בינייהו מיבות למחשב בינייהו נמחקו ול"ל למחשבינהו:

א] תום' ד"ה וכ"ת וכו׳ וא"מ מאי פריך והלא הא דאמרת וכו' כל"ל: בא"ד ובררו הבעלים

הגהות התוספות 1. ל"ל אולי. 2. ל"ל א"כ. 3. ל"ל וגמר. ותיבת לנדר נמחק. 4. בס"ח דאמר. 5. ל"ל דה"נ כיון. 6. ל"ל ואמאי, נימא שמא היה דעתם כו'. 7. נדל"ל וע"כ. 8. לשון התום' חסר וכל"ל דאהני פירושו לחבוע זה לחטאת וזה לעולה אפילו אחר לקיחת הבעלים. כי היכי דחיישת שמא נתן לבו לפרשם בתערובת לאחר . ניחוש בעופות, שאין סברא לאחר הבעלים פירוש רב חקדא כו׳. 9. תיבת הוא נמחק. 10. ל"ל ביני וביני. 11. ל"ל קשה לפירושו. 12. תיבת לפירושו נמחק. 1.3 מיבת בסוגיא נמחק. 14. מיבת מ"ט נמחק ול"ל האי טעמא. 15. ל"ל כלשון. 16. ל"ל והאי רבותא. 17. בס"ל דחזיא. ותיבת 19. תיבות דלא היה מקשה חבינת הלת היה מקשה מחקה, 20. "י"ל מאי.
חיבות לענין קביעות בכנון קביעות הכעלים נמחק, 22. "י"ל בין ומדקאמר. 23. "ליל בין לענין ומדקאמר. 23. "ליל בין לענין קביעות בין לענין דחשיבי. 24. "ל"ל בהק עופות 25. חיבת הראוי נמחק ול"ל תקרב. 26. ל"ל למיחשבינהו. דהדא. 28. ל"ל דמעכשיו.

מוסף רש"י

ולא פירש. איזה מהן . כבשה נהבה בת שנתה (שם). לעולה. הראויה לעולה, כנש כן זכר כן שנתו (שם). לשלמים. איל כן שתי שנים

פירוש הבעלים אחר לקיחה לברר איזה יקרב חטאת ואיזה יקרב עולה ועשה דגלי לך רחמנא דלא ליהוו מפורשין אלא אי בעשיית מ"מ מהני פירש בתערובת ואיכא למיחש דשמא נתן בדעתו לפרש כהן אי בלקיחת בעלים והא נמי דמותבינן לך מבהמה התם נמי אחר הלקיחה האי לחטאת והאי לעולה דהוי בתערובת ומעתה לא יוכל הכהן להקריבם כרלונו איזה שירלה חטאת ואיזה שירלה עולה ולהכי פריך וכי תימא אין ה"ג והא"ר חסדא כו' אלא בעשיית הכהן כלומר הא בעשיית כהן מיפרש היכא דלא פירשו וביררו הבעלים בשעת הלקיחה ב! [ואימא] דעתס° לבררם והוו כמו מפורשין בתערובת ואיך תמלא שיתפרשו בשעת עשיית כהן כשהבעלים קיימים אדרבה לא יהיה הכהן רשאי לעשות אחד לחטאת ואחד לעולה לפי דעתו אם לא ישאל פי הבעלים אם נתנו דעתם על הגחלות מעולם איזה לעולה ואיזה לחטאת דאם אינו שואל את פיהם שמא יעשה איפכא מנתינת דעת הבעלים אלא ודאי מדקאמר רב חסדא דבעשיית הכהן מתפרשות ש״מ דאין לנו לחוש שנתנו הבעלים עיניהם עליהם מעולם או אפי׳ נתנו עיניהם עליהם אותה נתינה לא מעלה ולא מורדת כיון שלא הוציא הפירוש בפיו להדיא וה״ה לבהמה וסואר של קורות שיהיו כסתומין גמורים למילתייהו שיפלו לנדבה ולא נימא מעות דוקא כי היכי דעופות הוו כסתומין למילתייהו שהכהן עושה איזה שירלה חטאת ואיזה שירצה עולה ע"כ שיטת התוס' והקשה הר"מ כיון דמעשיית הכהן פריך כדפרישית א"כ אדמקשינן מדרב חסדא תיקשי ליה מכמה משניות דמס' קינין דאיירי בקינין סתומין פירוש שלא פירשו הבעלים בשעת לקיחה דמשמע שכהן מברר בעשייתו וע"ק מאי פריך דהיכי ניחוש שהבעלים ביררום איפכא ממה שהלהן עושה והלא הם מביאים אותם לכהן להקריבם בדעתו איזה שירלה לעולה ואיזה שירלה לחטאת וא״כי לא פירשום כלל ולעולם אימא לך דהיכא דלא הביאום לבסוף לכהן דהוו כמפורשים בתערובת כמו נסכא וסואר של קורות [ומאי] פריך וע"ק היאך יועיל [פרישת] הבעלים בתערובת אחר הלקיחה דחיישינן אולי נתן בדעתו לפרש ששוב לא יוכל הכהן לשנותם יותר מאילו אמר בהדיא זה חטאת וזה עולה דאינו מועיל אחר הלקיחה כדאמר או בלקיחת בעלים או בעשיית הכהן לכ"נ להר"ם דפריך אהא דאמר לעיל מעות ולא בהמה פי׳ משום דאיכא שהייה ושמא נתן בדעתו לפרש בתערובת בימי השהייה דהיינו בימים שבין שעת הפרשה לשעת הקרבה ואפי? ג! בתערובת כשמזכיר בפירוש איזו לחטאת ואיזו לעולה דאהני פירושו לקבוע זה לחטאת וזה לעולה פריך® והא״ר חסדא כרי אלמא לא מהני פירוש הבעלים בין הלקיחה דהיינו הפרשה ובין שעת הקרבה גבי קינין ומסתמא ה"ה גבי שאר קרבנות ע"כ מסיום בי הנתח מו נושה ישירוש השפטים בין שתקימה ישיתו הפרושות משמע דוקה קינין מדלה קחמר אין התפגנות ושוד אפי׳ את״ל דיליף שאר פי׳ הר״ם וקשה דהא דקאמר רב מסדא אין הקינין מתפרשות משמע דוקא קינין מדלה קחמר אין הקדבות וועוד אפי׳ את״ל דיליף שאר קרבנות מקינין מ״מ אין סברא הואי לדמות לקינין אלה קרבן דחזי להקרבה הן עצמן דומיא דקינין אבל נסכא וסואר קורות לא וכן פרים ושעירים לגבי נזיר דלא חזו להקרבה גופייהו ליכא למילף להו מקינין ועוד מה לו להאריך בלשונו כ״כ דקאמר מאי טעמייהו לרבן דקאמרי מעות ולא בהמה הרי היא כמפודעת איני והא״ר חסדא ולאוכוחי דלא מהני מעות ולא בהמה הרי היא כמפודעת הייני והא״ר חסדא ולאוכוחי דלא מהני [פרישת] הבעלים בינו ובינויי לפי שיטת הר״ם וגם הלשון קשהיי דמסיק ואמר והא מעות גמירי לפירושויי ועוד קשה לאותו טעם שפירשו התום׳ דהא דאמר מעות ולא בהמה ולא נסכא דכיון דאיכא שהייה חיישינן שמא נתן לבו לפרשם בתערובת באותו הומן והשיהוי וזהו דוחק גדול שטעם זה אינו רמוז כלל בספר לכך נראה בסוגיאבי לפרש הסוגיא כפי' הקונטרס דהא דקאמר מעות ולא בהמה ולא נסכא וכו' ד! מ"טיי משום שהייה הוא ומיהו אין הטעם משום חששא [כי פירש] בתערובת בלבו אלא משום דאין לך אלא בלשון 15 ההלכה שנשנית מעות סתומים יפלו לנדבה בלשון המשנה ועל זה קאמר דוקא מעות גמירי ולא בהמה פי׳ ולא בהמה תמימה דלא חזיא למיר להקרבה כגון פרים או בני מנוכם כנפון המפנה ושל היה קמונו דוקה מעוע הנייר זכו כהמה פי זמו כהמה החלכה נתקבה בכל מילי דלא חזי להקרבה שעירים וכן נסכא וסואר קורות והיא היא דרבותאיי משמיעין אותנו הנך אמוראי שלא תאמר דהלכה נתקבלה בכל מילי דלא חזי להקרבה דומיא דמעות כמו נסכא וסואר קורות ופרים לגבי נזיר זה אין לך לומר דדוקא מעות גמירי (תימא) שנופלין לנדבה הילכך אין לך אלא ההלכה ומיהו בהמה בעלת מום בכלל מעות היא כיון דחזי לדמי לאלתר כמו מעות ואפי' נשנית הלכה בהדיא מעות בהמה בעלת מום בכלל כיון דדמיא למעות לגמרי דו (דדמי למעות לאלחר) הך לדחזיאיו לדמי לאלחר וכה"ג אמרי" לעיל חגא בנזיר כל מילי דדמי ליה אבל נסכא וסואר קורות דלא חזי לדמי לאלתר כדפירש 2 בפרק ראשון אותו ודאי נחמעט מכלל הלכה שנשנית מעות והשתא פריך שפיר דקאמר מאי טעמא דרבנן דאמרי מעות ולא בהמה וכו׳ אלא מעתה דקאמר מעות דוקא גמירי מעות ולא עופות בתמיה פי׳ אם אחד מחייבי קינין או נזיר טמא שהפריש תורין ובני יונה סתומין שלא פירש בשעת לקיחה ומת ה"ג דלא יפלו לנדבה ולא נחשיבם כמעות סתומין וכ"ת

אין ה"נ והא [אמר] רב חסדא כו' פי' דהיכא דלא פירשום הבעלים בשעת לקיחה דאין מתפרשות אלא בעשיית הכהן כלומר דאין להם שום דין פירוש אלא יש להם דין סתומים לכל מילי בין לענין שכהן יעשה איזה שירצה חטאת ואיזה שירצה עולה ובין לענין שיפלו לנדבה

במעות סתומין אם מתו הבעלים קודם הקרבה כך יש לפרש הקושיא דפריך לדרב¹⁸ חסדא לפי' הקונטרס ולא מעשיית הכהן קפריך כמו לפי' ראשון דלא היה מקשה¹⁹ אלא כדפרישית דמשמע ליה דאם לא נתפרשו בלקיחה תו לא חשיב כמפורשין אלא כסתומין לכל מילי

ואף לענין זה הוו כסתומין דיפלו לנדבה וא"ת ואכתי ומאים פריך מרב חסדא לפי" זה ודילמא רב חסדא לא איירי אלא לענין זה שלא

יוכלו הבעלים לפרש אחר הלקיחה איזה לחטאת ואיזה לעולה [ולא] איירי לענין שיפלו לנדבה כלל וי"ל דמשמע ליה לכל מילי קאתר דהוו כסחומין ועוד דא"כ הוה ליה למיתר אין הקינין נקבעות דהוי משמע דדוקא לענין קביעות קאמר איזו לחטאת ואיזו לעולה לענין קביעות

הבעלים בשחם לא קבעוהו בשעת לקיחה שוב אינו יכול לקבעו שגם בעלמא רגיל להזכיר לשון קביעות לגבי קרבנות מדקאמר 22 מתפרשות

משמע על כל מילי קאמר אין להם דין פירוש אלא דין סחומין בין לענין דחשיביבי כסחומין ליפול לנדבה והשחא הוי הלשון שפיר דמסיק

והא מעות גמירי אלא על כרחך לאו דוקא מעות דה״ה עופות וה״ה דלאו דוקא מעות אלא אפילו בהמה ונסכא וסואר קורות וא״ת לפיי הקונטרס דמפרש הא דפריך מעות ולא עופות בעי למימר המקשה דעופות סחומים יפלו לנדבה והא אמרי׳ פ״ק דשבועות (דף יב:)

דאין מקיצין המובח בעולת העוף וי"ל דה"מ במותר נסכים ושאר מותרות פי׳ שאם נשתיירו מעות שבאותם מעות אינו יכול לקנות עופות

ימן מקבן המזכח לפומו הפוף ידי מל מומות לפכי לשמו ממנות מל מהמדים להים עופות בי מחילון שפיר לגבי המזכח א"נ המקשה דהכא לקין המזכח אבל אם היו מימרא דאמורא: וליבעלים קודם הקרבת כהנים עופות בי מחילון שפיר לגבי המזכח א"נ המקשה דהכא לא ס"ל ההיא דשבועות ששם היא מימרא דאמורא: וליבעליך הא דתגן רבן שמעון בן גמליאל אומר הביא שלש בהמות ולא פירש הראוי לחמאת. כגון כנשה תקריב חטאת הראויה לעולה כגון כנש תקרב עולה הראוי לחמאת. כגון כנשה תקריב חטאת הראויה לעולה כגון כנש תקרב עולה הראוי לאמים כגון איל הראוי לשלמים: ואמאר האמרת [בהמה] לאו במפורשת דמיא. כלומר לפי מאי דצעי לאוכוחי מרב חסדא דעופות כסתומין הס וה"נ בהמה [נימא] כסתומין דמיא ולא כמפורשין וא"כ יקשה לך אמאי חשיב להו רשב"ג כמפורשין וא"ח ומי דמי והא בהמה דלעיל דחשיב כסתומים מיירי כגון דהוו ג' פרים והנהו ודאי הוו כסתומים אבל אלו בהמות דמיירי כאן רשב"ג מיירי בבהמה דחזו למיר ולכך חשבינן להו כמפורשין וי"ל דהכי פירושו אי אמרת בשלמא כדקאמר רב הונא בבהמות דהיינו ג' פרים חשיבי קלת כמפורשין ולכל הפחות כמפורשין בתערובת הכא דרשב"ג ניחא דחושב ג' בהמות הראויים לנזיר כמפורשין לגמרי כאילו פירש בפיו זו לחטאת וזו לעולה וזו לשלמים אלא אי אמרת הג' פרים כסתומין דמיין לגמרי ה"נ מחמת שהן ראוין למיר לא הוה לן ין למיחשב ב ד (בינייהו) לגמרי כמפורשין וא״ת ואכתי מאי [פריך דילמא] רשב״ג איירי כשחזר ופירש הטיר בפירוש בשעת הקרבה הי לחטאת והי לעולה והי לשלמים וי״ל דחדא־בֹּ לישנא לא משמע הכי דקתני הביא ג׳ בהמות ולא פירש וכו׳ ומשמע ליה הראוי לעולה תקרב לעולה ומעכשיו אף קודם הקרבה יש